

BOGSTAD Under krigen pløyde golferne opp banen og dyrket poteter i stedet – alt for å hindre tyskerne i å spille. I senere tider serverte herr Nilsson dry Martini til tørste spillere.

Store deler av golfbanen ble brukt til matauk. De ivrigste av klubbens egne medlemmer fortsatte å spille mellom potetene.

FOTO: UTLÅNT AV OSLO GOLFKLUBB

En sjef fra Parkvesenet har kommet for å inspisere åkrene.

FOTO: UKJENT FOTOGRAF. FRA PARK- OG IDRETTSVESENETS ARKIV. UTLÅNT AV OSLO BYARKIV

Jens Engelstad og Einar Skogstad har spilt golf i mange år. Sporten holder deg ung og er for absolutt alle, forteller de.

FOTO: CATHRINE SOLBAKKEN

Barn samles på et oppsamlingssted for plukkede poteter ved Sørkedalsveien.

FOTO: UKJENT FOTOGRAF. FRA PARK- OG IDRETTSVESENETS ARKIV. UTLÅNT AV OSLO BYARKIV

Matauk og Martini mell

CATHRINE SOLBAKKEN

Ikke lenge etter at Tyskland invaderte Norge, fikk Olaf Heyerdahl i Oslo golfklubb telefon fra en tysk offiser. Spørsmålet var om tyskerne kunne få spille på banen.

– Historien forteller at de sporenstreaks begynte å grave opp banen, forteller Jens Engelstad, som leder Norsk Golf forbunds arbeide med å samle inn norsk golfs historie.

Klubbstyret leide inn hest og plog, og de satte inn en annonse i Aftenposten om at det nå skul-

le dyrkes poteter og kålrot på store deler av golfbanen, til matauk i krigstid.

– Man trengte maten. Men i tillegg var man ikke interessert i at tyskerne skulle spille der, forteller Engelstad.

Tyskerne bygget brakker hvor Bogstad camping ligger nå, og de benyttet et område på dagens golfbane til å henrette egne soldater. Men spille golf, fikk de ikke. 12. mai 1941 vedtok golfstyret at det kun var klubbens egne medlemmer som kunne spille på banen, som følge av matauken.

– Slik behøvde man ikke å si at tyskerne ikke fikk lov, sier Engelstad.

Martini på sølvfat

Oslo golfklubb har en mangfoldig historie å se tilbake på. Det er noe dagens formann, Einar Skogstad, kanskje i større grad enn andre har et personlig forhold til. Heyerdahl, som stoppet tyskerne, er nemlig hans bestefar. Bestefar Heyerdahl fortalte mange historier fra golfbanen, og selv husker Skogstad godt karakterer som for eksempel herr Nilsson.

– Herr Nilsson var frisør på Grand. Da han ble pensjonist, ble han ansatt her på heltid om sommeren. Han fikk et eget rom der han strøk skjorter. Når guttene begynte å nærme seg siste hull, gikk han i baren og mikset dry Martini til dem. Han hadde hvit jakke og serverte drinkene på sølvfat. Alle vi unge gutta ble klippet av ham og betalte 5 kroner for det, forteller Skogstad.

På Bogstad fikk lokale ungdommer prøve seg som caddy.

– De satt utenfor her etter skolen og ventet på gutta som

kom for å spille golf. Ungdommene fikk betalt for å bære køllene. I utgangspunktet var det en jobb, men så fikk de interesse for sporten. Det er utallige historier om hvordan de tjuvstilte på de hullene man ikke kunne se fra klubbhuset, forteller Skogstad.

– Dere trener ikke nok

Treneren Gilbert Heron og spilleren Jan Aaseth er blant de mange som har preget Oslo golfklubb. Det samme gjelder Suzann «Tutta» Pettersen. Men ikke alle henga seg like mye til